

Erna klapt met... Willy Neys

"De cursus natuurgids was mijn springplank"

In de groep vrijwilligers van Natuurpunt Beringen vind je heel wat personen met boeiende karakters terug, mensen met het hart op de juiste plaats voor onze groene leefomgeving. Eén van de sterke persoonlijkheden is onze secretaris, Willy Neys.

Met mijn neus zat ik altijd al in de boeken

"Ik had allang interesse voor natuur. Wanneer vader en moeder in onze tuin bloemetjes plantten, was ik als 11-jarige jongen al benieuwd naar de juiste benamingen van de planten. In de bibliotheek van Heusden-Zolder kon je me dikwijls met mijn neus in de boeken vinden. De naam van de Japanse kerselaar die mijn ouders plantten, heb ik toen kunnen ontdekken: het was een *prunus serrulata*.

Omdat ik zo graag las, werd ik vrij jong helper in de bibliotheek. Mijn eerste taak was het uitlenen van strips aan de jeugdige lezers. Later werd het bibliotheekwerk nog interessanter daar ik nieuw verschenen boeken als een van de eersten kon inkijken en ontlene. Op 18-jarige leeftijd volgde

ik de cursus bibliothecaris, een logisch gevolg van mijn werking in de bib.

Ik heb, tot mijn pensionering in 2006, ongeveer 50 jaar in de bib gewerkt."

De cursus natuurgids is mijn springplank geworden

"In 1978 volgde ik de cursus natuurgids in Bokrijk. Willy Vanlook bezocht alle cursisten uit Beringen. Zo stond hij op een gegeven moment ook voor mijn deur met de vraag of ik geen zin had om mij aan te sluiten bij de actiegroep BERO. Ik wist niet eens dat die hier bestond. Ik werd lid en kwam direct in het bestuur terecht. 'Secretaris' is de functie die ik al heel lang uitoefen. De werking van BERO, nadien Natuurrezervaten en nu Natuurpunt Beringen, is voor mij een noodzaak. Denk de natuurbeweging weg uit Beringen en dan weet je dat er heel wat van de waardevolle natuur zou verloren gaan. Ik wil hier niet te negatief overkomen, maar indien de plannen die de stad had voor de vallei werkelijkheid zouden worden, dan zouden de gevolgen catastrofaal zijn: verdroging van het veen, moerasgebieden die opdrogen, verdwijnen van de watersnip... Ja, dankzij Willy Vanlook ben ik in dit natuurverhaal gerold. Ik heb een enorme bewondering voor Willy. Zijn inzicht rond het behoud van de vallei, de uitbouw van het reservaat, het beheer ervan is niet te evenaren. De uren die hij aan de telefoon doorbracht en het aantal kilometers die hij aflegde voor het goede doel zijn niet te tellen."

Willy Neys is een winnaarstype

Natuurpunt Beringen is heel wat meer dan enkel werken aan een betere natuur.

"Tijdens onze festiviteiten kon je altijd wel wat geks beleven. Enkele beelden die ik mij nog goed herinner is dat Willy Cools met een grote baal hooi boven zijn hoofd rondliep, of Mathilde Bartels die, verkleed als koe, de weg wees aan wandelaars. Wat natuur toch allemaal kan teweegbrengen bij mensen (Willy lacht).

We hebben met onze natuurvereniging ook eens deelgenomen aan een quiz voor culturele verenigingen, ingericht door de Cultuurraad. En je gelooft het of niet, wij wonnen deze quiz. De hoofdprijs was een kookboek of iets in die aard. Voor een prijs deden we het niet, maar als milieugroepje, als 'de groenen', de eerste prijs wegkapen in Beringen, dat gaf ons pas voldoening."

Willy is als een vlinder

Willy kan je best omschrijven als een 'vlinder' binnen Natuurpunt Beringen.

- hij is secretaris
- doet regelmatig baliewerk in het bezoekerscentrum De Watersnip
- als redactielid schrijft hij artikels voor de nieuwsbrief
- op het terrein werkt hij mee aan de monitoring van de dagvlinders
- regelmatig springt hij ergens bij en sporadisch was hij ook lesgever tijdens de cursus Natuurinzicht.

Maar heel wat bezoekers in de Vallei van de Zwarte Beek kennen Willy als de gids met af en toe wel gekke vragen en gebruiken.

"Ik speel regelmatig spelletjes tijdens mijn gidsbeurten. Om het antwoord te vinden op mijn vraag: 'zijn er mannelijke en vrouwelijke bomen', laat ik een vrouwelijke wandelaar aan een boom voelen. Wanneer ze niets voelt, dan is de boom een vrouwke.

Ik krijg de bal dan ook wel eens teruggekaatst. Regelmatig vragen bezoekers me of ik ooit les heb gegeven omdat ik zoveel kan babbelen. Nu ja, ik moet het bekennen, ik was vroeger leraar biologie en chemie in het Sint-Lutgardinstituut van Beringen.

Met kindergroepen las ik meestal een ontspanningsmoment in tijdens de wandeling. Petanque spelen met dennenkegels vinden ze heel plezant. Meestal knutselde ik zelf de prijzen in elkaar. Met heel eenvoudige materialen zoals eikels, kastanjes, takjes....werden grappige ventjes en diertjes gemaakt voor de winnaars. De verliezers werden echter niet vergeten; iedere deelnemer kreeg sowieso een tol, gemaakt van een eikel. De kinderen op een speelse manier leren genieten en proeven van de natuur werkt altijd."

Het gidsen van groepen vindt Willy een plezante bezigheid. "Je geeft niet alleen interessante weetjes over fauna en flora door, maar ook de verwondering in de natuur kunnen doorgeven en de mensen leren genieten van al dat wondermooie, dat is waar het om gaat. Wat nog voornaam is, is dat je hen besef kan bijbrengen dat ze zelf iets kunnen bijdragen zodat ze de vruchten van de natuur kunnen blijven plukken.

De heidewandelingen op het militair domein vind ik het leukst om te gidsen. De weidsheid van het heidelandschap geeft me zoveel verhaalmogelijkheden. Wanneer bezoekers echt veel interesse tonen in deze locatie, dan kan ik echt mijn ei kwijt. Verhalen vertellen over het ontstaan van het typisch Kempens landschap of het leven van de prehistorische mens, dat is echt mijn ding. Dit landschap is daarom ook één van mijn favoriete plekken. Wanneer ik ooit een prachtig schilderij zou kunnen kopen, dan zou er zeker een Kempens landschap met heide en berkenboompjes moeten op afgebeeld staan."

Waargebeurd verhaal

"Tijdens de strenge winter 1978-1979 verzamelde Willy Cools oud brood bij bakkers en beenderen en slachtafval bij de slaggers uit Beringen en omgeving. Samen met Willy werden deze 'lekkernijen' op het militair domein uitgestrooid zodat de dieren aan het nodige voedsel geraakten. Daar het vroom dat het kraakte, zelfs de beek vroom dicht, was er in de natuur immers geen voedsel meer voorradig. Op een dag beleefden we een avontuur dat nog jaren naverteld werd: nadat Willy en ik het voedsel hadden gedropt op het groot oefenterrein, keerden we terug huiswaarts. We hadden echter geen rekening gehouden met de dichte mist die was komen opzetten. De weg naar huis was onvindbaar. De enige manier, volgens Willy Cools, was in spiraalvorm te rijden tot we ergens de grote weg zouden kruisen. En gelukkig... op een gegeven moment zaten we terug op onze oude vertrouwde route. Huiswaarts keren was nog nooit zo plezant geweest."

Willy Neys is een man van woorden. Zijn lijfspreuk is BIS REPETITA MANENT (wat men tweemaal herhaald heeft, blijft in herinnering). Hij is iemand die dankzij zijn theoretische en praktische kennis een waardevolle bijdrage levert in onze vereniging. In die optiek moet hij zeker niet onderdoen voor de vrijwilligers die noeste arbeid verrichten op het terrein in de Vallei van de Zwarte Beek. Een man, die altijd bereid is om zijn kennis over te dragen aan anderen. En dit dikwijls met een knipoog en een grap.